

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036557990816/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

dog selv har nævnet mig for Eder paa saa ubeleilig en Tid, vil være Eder forklarligt, naar jeg siger Eder, at jeg ved det urimelige Krigsrygte var udsat for større Fare blandt det urolige Folk, end hos Eder, som jeg ingen Fjendtlighed burde kunne vente hos. Jeg havde desuden en Klage at forebringe Eder: jeg er bleven fornærmet ved eders Hof og berøvet min Ganger af en schwerinsk Rytter.»

»See, see – vedblev Grev Henrik med samme forstulte Mistroe – Digtekonsten trives nu i Danmark, mærker jeg, og selv forløbne Væbnere og Kertesvende mangle ikke en Fabel af egen hastige Opfindelse, naar de dermed kunne snakke sig fra Strikken eller Hundedullet. Tør jeg maaskee spørge Hr. Greven af Lüneborg hvad det er for et vigtigt Budskab, som kun kan betroes saa vigtig og fornem en ung Herre, hvem man jo allerede, naragtig nok, berømmer som den anden Esbern Snare?»

»Mit Budskab er ikke til Eder, men til eders Lehrsherre og min Konge, – svarede Otto – og kun til ham har jeg Befaling at overbringe det.»

»Din Konges Hemmeligheder vare maaskee ligesaagodt forvarede hos mig, som mine ere det hos dig; men jeg har hort nok, for at see til hvilket Gjestekammer her paa Slottet du horer.»

Med disse Ord gav Grev Henrik Drabanterne ved Døren et Vink, og førend Otto kunde faae draget sit Sværd, var han af tre stærke Karle bagfra overfaldet og afvæbnet.

»I det nordre Taarn, – bød Grev Henrik – I svarer mig for ham med eders Liv! hvad Brevskaber, I finder hos ham, bringer I mig strax.»

Drabanterne førte allerede Fangen hen mod Døren. Otto taug og beed sig harmfuld i Læberne, men gjorde ingen Mine til Modstand. Dog da han paa Veien til Døren kom tæt forbi Kammeren, rev han pludselig sin høire Arm fri, greb et Brevskab hastig ud af sin Barm og kastede det i Kammerflammen, hvor det oiebliklig var fortæret af Luen. »Mit Budskab til min Konge kunde neppe være af Vigtighed for Eder, men hvad der er mig betroet maa jeg bevare; det staaer nu skrevet et andet Sted, hvor ingen Lue kan fortære det», med disse Ord vendte den kjække Yngling sig med ædel Trods til den forbausede Grev Henrik.

»Dumdristige Dreng! – svarede Greven forbitret med et glubende